

[Landbrugsministeren.]

hvis sammensætning og beføjelser er nærmere angivet i lovforslagets § 11. Som det vil fremgå af denne paragraf, har landbrugets repræsentanter overvægtet i dette udvalg.

Jeg vil også gerne nævne, at spørgsmålet om hjemmel for tvungen vaccination er blevet yderligere aktuelt som følge af de forhandlinger om internationalt samarbejde til bekæmpelse af mund- og klovesyge, der har fundet sted. På internationale konferencer er det blevet henstillet til de deltagende lande at vælge en af de anerkendte metoder til bekæmpelse af mund- og klovesyge og så gennemføre den valgte metode konsekvent og med fuld kraft. De metoder, der peges på, er nedslagning af alle angrebne dyr, nedslagning i forbindelse med vaccination, vaccination af alle landets klovbærende dyr og vaccination i zoner omkring smittede ejendomme. Vi har for vort vedkommende ment, at den sidstnævnte metode i forbindelse med passende veterinærpoliti-mæssige foranstaltninger måtte være den rigtige for os, og når vi overfor de øvrige lande går ind herfor, må det også være naturligt, at vi sørger for, at der virkelig vaccineres af alle indenfor de truede områder omkring smittede ejendomme.

Endelig skal jeg pege på, at gennemførelsen af forslaget vil medføre, at reglerne om afspærring af smittede ejendomme og alle de øvrige indgribende foranstaltninger som følge af udbrud af mund- og klovesyge vil blive taget op til revision, således at vi vil se at nå frem til så lempelige bestemmelser som muligt. Forudsætningen for, at afspærringsbestemmelserne m. v. kan lempes, er imidlertid, at man har sikkerhed for, at de pågældende områder er gennemvaccinerede.

Med disse bemærkninger, og idet jeg iøvrigt henviser til lovforslagets bemærkninger, skal jeg anbefale lovforslaget til hurtig og velvillig behandling her i det høje folketing.

Jeg skal dernæst tillade mig for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om mark- og vejfred.*

Gennem en årrække er det overfor landbrugsministeriet gjort gældende, at en ajourføring af mark- og vejfredsloven af 1872 var stærkt tiltrængt, og at den på forskellige punkter burde ændres og suppleres med mere tidssvarende bestemmelser. Det er således fremhævet, at reglerne for gen-

nemførelse af erstatningskrav i henhold til den gældende lov er omstændelige. Endvidere er der fremsat ønske om, at pelsdyr inddrages under lovens område, idet der, uanset at flere domsafgørelser foreligger, dog hersker en ikke ringe usikkerhed med hensyn til de regler, der gælder for disse dyrs vedkommende. Endelig er det også ofte anført, at reglerne om afhændelse af optagne husdyr bør ændres, således at der skabes bedre mulighed for at få den rette pris frem, samt at de i loven fastsatte vederlag og andre pengebeløb står i åbenbart misforhold til nutidens prisniveau.

Det var derfor naturligt at anmode den kommission, der i 1946 skulle nedsettes med den opgave at behandle spørgsmålet om revision af hegnsloven af 1869, om også at behandle spørgsmålet om revision af lov nr. 53 af 25. marts 1872 om mark- og vejfred. Kommissionen har den 1. oktober i år afsluttet sit arbejde med afgivelse af betænkning, og det fremsatte lovforslag er, som det vil fremgå af bemærkningerne hertil, ovenensstemmende med det af kommissionen udarbejdede forslag.

Idet jeg med hensyn til lovforslagets enkeltheder kan henvise til kommissionsbetænkningen, der er omdelt til det høje tings medlemmer, skal jeg begrænse mig til at fremdrage de mere principielle ændringer, som lovforslaget indebærer i forhold til den gældende mark- og vejfredslov. Under husdyr foreslås i lovforslagets § 1 henregnet pelsdyr, som er opdrættet i fangenskab. Da disse dyr imidlertid ikke uden videre bør undergives de samme regler som husdyr i almindelighed, og da det også må forekomme rimeligt, at erstatningsansvaret for skade forvoldt af undslupne pelsdyr på en eller anden måde bliver tidsmæssigt begrænset, er der i lovforslaget optaget en bestemmelse om, at hvis et i fangenskab opdrættet pelsdyr undslipper og ikke indfanges inden 1 måned, vil det være at anse for vildt.

For de i lovforslagets § 3 nærmere angivne skader foreslås opretholdt et ubetinget erstatningsansvar. Således som erstatningsreglen nærmere er udformet, afviger den fra gældende ret navnlig derved, at erstatningsansvar, dersom den i lovforslagets § 18, stk. 1, fastsatte frist ikke overholdes, kun kan gøres gældende, såfremt skaden er forvoldt i ond hensigt eller ved grov hensynsløshed, medens de tilsvarende be-